

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze projednal v neveřejném zasedání konaném dne 10. března 2023 v trestní věci [údaje o účastníkovi] proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. dubna 2022, sp.zn. 3 T 12/2016 a rozhodl

takto:

Podle § 149 odst. 1 tr.ř., se napadené usnesení zrušuje v celém rozsahu.

Odůvodnění:

1. Usnesením ze dne 12. 4. 2022, sp.zn. 3 T 12/2016, rozhodl Městský soud v Praze o přiznání odměny a náhrady hotových výdajů ustanoveného obhájce JUDr. [jméno] [příjmení], Ph.D., který byl ustanoven odsouzenému [jméno] [příjmení], [datum narození], z důvodu nutné obhajoby v celkové výši 160 058,80 Kč Městský soud v Praze tak rozhodl na základě návrhu ustanoveného obhájce, soudu došlým již dne 29. 9. 2021.

2. Proti tomuto usnesení si v zákonné lhůtě podal obhájce stížnost, a to do výroku II., tedy do zamítavého výroku, kterým mu nebyl přiznána částka 13.043,80 Kč. Ve své stížnosti ze dne 27.4.2022 uvedl, že soud o odměně obhájce rozhodl na základě návrhu ze dne 29. 9. 2021, tedy na základě návrhu, který byl usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 2. 2022, sp.zn. 4 To 12/2022 označen jako předčasný, když trestní řízení stále pokračovalo. V důsledku, že městský soud rozhodoval o odměně na základě předčasného návrhu, nebyly zohledněny dva úkony právní služby, které byly provedeny ve fázi odvolacího řízení, tedy po 29. 9. 2021. Obhájce nesouhlasil taktéž a časovým údajem doby trvání výslechu svědkyně [příjmení]. Dále obhájce ve své stížnosti namítal počítání promeškaného času mezi jednotlivými úkony a účtování režijního paušálu za promeškaný čas.

3. Vrchní soud v Praze, jako soud stížnostní, z podnětu podané stížnosti obhájce přezkoumal podle § 147 odst. 1 tr.ř. správnost výroku napadeného usnesení i správnost postupu řízení, které předcházelo jeho vydání a dospěl k následujícím závěrům a zjištěním.

4. Nejříve je nutno uvést skutečnost, že stížnostní soud o předmětném vyúčtování obhájce rozhoduje již podruhé. V předmětné trestní věci, která byla vedena u zdejšího soudu pod sp.zn.: 4 To 9/2022, bylo nařízeno na 25. 3. 2022 veřejné zasedání k projednání odvolání poškozené České spořitelny a.s. Trestní věc nebyla tedy ohledně všech výroků pravomocně ukončena a tudíž žádost ustanoveného obhájce o přiznání odměny a náhrady hotových výdajů obhájci ze dne 29. 9. 2021 byla předčasná, neboť nedošlo ke skončení povinnosti obhajovat odsouzeného ve smyslu § 151 odst. 2 tr.ř.. Stížnostní soud svým usnesením ze dne 25. 2. 2022, sp.zn. 4 To 12/2022 zrušil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2021, sp.zn. 3 T 12/2016, neboť bylo vydáno předčasně. Stejně tak byl stížnostním soudem shledán jakožto předčasný samotný návrh obhájce ze dne 29. 9. 2021.

5. Dle § 151 odst. 2 tr.ř. obhájce, který byl obviněnému ustanoven, má vůči státu nárok na odměnu a náhradu hotových výdajů podle zvláštního předpisu. Nárok je třeba uplatnit do jednoho roku ode dne, kdy se obhájce dozvěděl, že povinnost obhajovat skončila, jinak nárok zaniká. Zánik povinnosti obhajovat u ustanoveného obhájce se děje buďto rozhodnutím soudu nebo přímo ex lege dle příslušných ustanovení trestního řádu. Rozhodnutím soudu je tomu tak v případě zrušení ustanovení pro zánik důvodů nutné obhajoby dle § 39 odst. 1 tr.ř. a v případě zproštění povinnosti obhajovat dle § 40 a § 40a tr.ř.. Ex lege povinnost obhajovat zaniká buď pravomocným skončením trestního stíhání, nebo zvolením jiného obhájce. Podle uvedeného, počala obhájci běžet roční lhůta k podání návrhu na odměnu a náhradu hotových výdajů od dne 25. 3. 2022, kdy byl v předmětné

trestní věci odvolacím soudem vyhlášen rozsudek a došlo tak k ukončení povinnosti obhájce obhajovat odsouzeného.

6. Městský soud, jak uvedl v odůvodnění napadeného usnesení, při rozhodování o výši odměny, však vycházel z návrhu obhájce ze dne 29. 9. 2021, který byl však rozhodnutím stížnostního soudu, jak je shora uvedeno označen za předčasně podaný a jde tady shrnout, že městský soud opětovně vydal rozhodnutí ohledně nákladů obhájce na základě předčasně podaného návrhu obhájce. Vzhledem k průběhu trestního řízení odsouzeného [příjmení], měl městský soud vyčkat na nový návrh obhájce po pravomocném ukončení předmětné trestní věci, případně původní podání obhájce ze dne 29. 9. 2021 vyhodnotit jakožto žádost o vyplacení zálohy. V dané situaci, kdy městský soud rozhodoval dle původního návrhu, neměl obhájce možnost uplatnit nárok na odměnu za obhajobu, jenž vykonal v odvolacím řízení a byl tak zkrácen na svých právech.

7. Ohledně námitky obhájce časových přetržek mezi úkony právní služby a stavení honorovaného času za účast na relevantním úkonu, lze pouze přisvědčit správnosti postupu městského soudu, který rozhodl zcela přiléhavě s rozhodovací praxí. Jak správně uvedl městský soud ve svém napadeném usnesení, praxe dovodila, že pro určení počtu úkonů právní služby se počítají čisté časy poskytnuté právní služby. Přestávka trvající maximálně 30 minut se započítává jako úkon (tedy včítá do úkonu). Pro počínání nového úkonu a přerušování kontinuálního počítání čistého času je rozhodné časové rozpětí v délce dvou hodin, přičemž běh této doby je dán od skončení prvního úkonu do začátku druhého, tudíž v tomto bodě jsou námitky obhájce nedůvodné.

8. V neposlední řadě se zřetelem na námitky uvedené ve stížnosti obhájce, je taktéž nutno uvést, že náhrada za promeškaný čas podle § 14 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátu jen tehdy, pokud dostavení se k neuskutečněnému úkonu nespadá do časového období dvou hodin (nebo jeho násobku) považovaného za úkony právní služby. V takovém případě nelze aplikovat ustanovení § 14 odst. 4 advokátního tarifu. Režijní paušály jsou podle § 13 advokátního tarifu vázány na úkony právní služby, a to na úkony uskutečněné. K náhradě za promeškaný čas, a to jak podle § 14 odst. 1, tak podle § 14 odst. 2 advokátního tarifu, tyto režijní paušály nenáleží.

9. Stížnostní soud zvažoval, že by ve věci sám rozhodl, avšak vzhledem k tomu, že obhájce ve své stížnosti uplatnil nový nárok ohledně dalších úkonů právní služby, které nebyly uplatněny před městským soudem, jakožto soudem 1. stupně, zbavil by tím obhájce v těchto úkonech možnosti podání opravného prostředku, v případě jeho nesouhlasu s rozhodnutím soudu. Stížnostní se tak rozhodl zachovat právo obhájce na možnost přezkumu nového rozhodnutí o obhájném a proto napadené usnesení zrušil a vrátil věc k novému projednání. Obhájce by tak měl podat končený návrh na přiznání odměny a náhrady hotových výdajů podle zvláštního předpisu, přičemž by měl zvážit, zda bude respektovat shora pod body 7 a 8 vyjádřený právní názor stížnostního soudu, který je jinak pro městský soud závazný v souladu s § 149 odst. 6 tr.ř.

10. Z důvodů výše uvedených, stížnostní soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný.

Praha 10. března 2023

JUDr. Luboš Vlasák
předseda senátu